

[Bertel Dahlgaard.]

nægtede anvendes til produktivt arbejde i stedet for til arbejde i lejre, der er af ret tvivlsom værdi. Hvad ville være rimeligere, end at disse unge indgik i et opbyggen- de landvindingsarbejde af forskellig art? Måske ville et samarbejde med hedeselskabet her være frugtbart.

Regeringen har i trontalen bebudet forskellige ændringer i den sociale lovgivning, som vi er rede til at forhandle om, men når regeringen atter foreslår en midlertidig lejlighedslovgivning vedrørende aldersrenteordningen, så leder det tanken hen på det ønskelige i, at vi nu kommer til ende med kommissionsforhandlingerne vedrørende visse principielle ændringer i hele aldersrentelovgivningen. Med hensyn til aldersrentelovgivningen tror vi, at hele udviklingen bærer frem mod den ordning, vi har anvist i vort program, nemlig at der gennemføres en folkepensionering efter lignende principper, som vi kender fra tjenestemændenes forhold, hvorved der gennem skatterne betales en betydelig del af en grundpension, medens en mindre del tilvejebringes gennem bidrag af dem, der sikres pensionen. Man kan kalde det en folkeforsikring eller en folkepensionering, som man vil, men jeg tror, vi må nå til en fast ordning, der skaber rimelighed i forholdet mellem staten og den enkelte. Denne tanke har da også vundet stor tilslutning indenfor aldersrentenydernes kreds.

Må jeg endnu, inden jeg nærmere omtaler den politiske situation, sige, at mit parti henstiller til regeringen, at den ved anvendelsen af benådningsretten standser henrettelserne. Jeg ved godt de argumenter, der kan anføres herimod, men jeg beder om, at man alligevel tænker på, at der er gået 4½ år siden kapitulationen, og at næppe nogen ved gennemførelsen af den midlertidige straffelovgivning tænkte sig dette opgør udstrakt over så lang en periode. De nærmeste pårørende af de allerede henrettede er gået i forbøn for de tilbageblevne. Lad det nu være nok. Overvejelserne vedrørende en amnesti for en del af de begåede politiske forbrydelser må også føres til ende i overensstemmelse med synspunkter, der tidligere i vor historie er fulgt overfor handlinger rettet mod statens sikkerhed.

Må jeg så endelig sige, at det radikale venstre med levende interesse deltager i det arbejde, der nu er begyndt i Strasbourg. Det kan være svært at se konturerne for arbejdets fremtidslinier, men det kommer an på at bevæge sig fremad på

realiteternes sikre vej, lægge sten på sten i praktisk samarbejde, så der heraf efterhånden kan rejses bygningen, der endelig fjerner den splittelse i Europa, som har forårsaget så forfærdelige ulykker.

De nordiske landes egen historie og samarbejde viser vejen, men samtidig er der grund til at understrege, at vi netop derfor i de nordiske lande har en pligt til i disse år at gøre langt dristigere skridt i vore egne indbyrdes forhold. Det går trods alle smukke ord meget trægt. Det økonomiske samarbejde, hvori arbejdet med en nordisk toldunion er et afgørende led, snegler sig frem, skønt det netop er nu, tiden er inde til at handle, dersom et resultat nogensinde skal nås. Jeg beder den højtærede udenrigsminister overfor tinget redegøre for, hvilke reale fremskridt der er sket på dette område i det forløbne år.

Jeg vil også gerne give udtryk for mit partis glæde over, at det lykkedes de danske repræsentanter i Europaforsamlingen i Strasbourg at opnå tilslutning til at henstille til ministerrådet, at nationale mindretal sikres mod forskelsbehandling med hensyn til menneskerettighederne, og til at der oprettes en kommission til at modtage klager og en domstol til at pådømme klagerne. Jeg ved, hvorledes danske sydslesvigere værdsætter, hvad der her nåedes, idet det jo også må ses i forbindelse med Kieleroverenskomsten, som jeg håber vi må være berettiget til at se som en værdifuld tilkendegivelse fra det nye Tyskland.

Hertil skal jeg endnu tilføje, at jeg går ud fra, at regeringen ikke trættes i arbejdet for i det sydslesvigske spørgsmål at virkeliggøre de synspunkter, der fandt udtryk i partiernes erklæring nu i sommer, og jeg vil med interesse afvente den højtærede udenrigsministers redegørelse i så henseende.

Jeg skal derefter vende mig til selve den politiske situation, og jeg skal da gerne gentage tidligere udtalelser: at der ikke sagligt set foreligger en naturlig baggrund for afholdelse af ekstraordinært valg. Den praktiske lovgivning aftegner ikke større afstande i anskuelser, end at fornuftige mennesker skulle kunne tale sig til rette; der foreligger ikke så skarpt optrukne principielle anskuelser stående overfor hinanden, som naturligt påkalder vælgernes dom i sagen.

Men jeg forstår, der er en tendens i visse partier til at tilpasse situationen ud over det rimelige. Under disse forhold skal vi ikke fortsætte med vore advarsler, men jeg føler dog trang til at sige, at jeg tror, man